

Arrest

nr. 184 342 van 24 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 18 juni 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen op 19 mei 2014 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 juni 2011 dienen de verzoekende partijen, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 23 augustus 2011 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 72 029 van 16 december 2011 verwerpt de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 22 juni 2011 vraagt de eerste verzoekster asiel aan. Op 26 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Bij arrest nr. 72 030 van 16 december 2011 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 22 september 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 26 januari 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 80 586 van 2 mei 2012 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 9 juli 2012 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.4.1. Op 4 oktober 2012 wordt de aanvraag uit punt 1.4. onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Bij arrest nr. 99 764 van 26 maart 2013 vernietigt de Raad de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt en worden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen, in zoverre ze gericht zijn tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten.

1.4.2. Op 3 juni 2013 wordt de aanvraag uit punt 1.4. opnieuw onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod afgegeven. Bij arrest nr. 118 078 van 30 januari 2014 vernietigt de Raad de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt en worden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen in zoverre ze gericht zijn tegen het ten aanzien van de eerste verzoekster genomen bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, en zonder voorwerp verklaard in zoverre ze gericht zijn tegen het ten aanzien van de tweede verzoeker genomen bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

1.4.3. Op 12 mei 2014 wordt de aanvraag uit punt 1.4. opnieuw onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 19 mei 2014 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 09.07.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

“(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 09.05.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

De ontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Gelieve bijgevoegde gesloten omslag aan U. T. (...) te willen overhandigen.

**GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN U. T. (...) ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.
(...)"**

1.5. Op 7 maart 2013 dienen de eerste verzoekster en de tweede verzoeker respectievelijk een tweede en een eerste asielaanvraag in. Op 25 april 2013 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten nrs. 108 535 en 108 536 van 23 augustus 2013 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.6. Op 28 mei 2013 dienen de verzoekende partijen een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 19 juli 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod afgegeven.

1.7. Op 24 september 2013 dienen de verzoekende partijen een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er worden medische elementen in hoofdte van de dochter van de eerste verzoekster ingeroepen.

1.7.1. Op 9 oktober 2013 wordt de aanvraag uit punt 1.7. onontvankelijk verklaard en wordt de verzoekende partijen tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Op 22 januari 2014 worden deze beslissingen ingetrokken. Bij arrest nr. 184 023 van 20 maart 2017 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.7.2. Op 22 januari 2014 wordt de aanvraag uit punt 1.7. opnieuw onontvankelijk verklaard en wordt de verzoekende partijen tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Op 27 januari 2014 worden deze beslissingen ingetrokken.

1.7.3. Op 29 januari 2014 wordt de aanvraag uit punt 1.7. ontvankelijk verklaard. Op 10 april 2014 wordt de aanvraag ongegrond bevonden en wordt de verzoekende partijen tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven en een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "de beginselen van behoorlijk bestuur".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte van verzoekster niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een

machting verblijf en hiervoor wordt gewezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 12.05.2014.

In dit advies wordt geponeerd "

Uit het standaard medisch getuigschrift dd. 5/6/2012 en 5/9/2012 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. De beschreven aandoening, daarbij inbegrepen de psychosomatische en anxiodepressieve klachten houden actueel zelfs onbehandeld geen enkel reëel risico in voor het leven, de fysieke integriteit van betrokkene. Evenmin is er een gevaar op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Geen enkel bewijs van majeure depressie of zwarte gedachten wordt neergelegd. Niets wijst erop dat betrokkenen niet zou kunnen reizen. Er waren geen hospitalisaties of acute opstoten. Ook wijst geen enkel medisch stuk er objectief op dat ze een risico lopen op suicide en geen enkel objectief onderzoek wijst hier op een verhoogd risico. En er waren geen hospitalisaties in dat verband.

Deze argumentatie is volledig nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan alle voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

"(...)".

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er in essentie enkel wordt gemotiveerd en advies wordt verstrekt op basis van eenzijdige blote beweringen die in gene mate door enig medisch bronnenmateriaal ondersteund worden.

Door de arts-adviseur wordt in zijn advies bepaalde eenzijdige premisses vooropgesteld dewelke regelrecht ingaan tegen de dagdagelijkse realiteit waarin tal van mensen wanhoopsgedaden plegen, of voor lange tijd in de psychiatrie belanden, of nog in negatieve zin vervallen in stijgende depressiviteit en middelengebruik.

De bewering alsof alles wel vanzelf zal opgelost worden, dient volledig voor rekening van de arts-adviseur te blijven en doet afbreuk aan een nochtans belangrijke tak van de geneeskunde, weze de psychotherapie, psychologie en bovendien ook aan de al gemene geneeskunde in die zin dat beweerd wordt dat alle behandelingen thans niet nodig zouden zijn, dit in strijd met de adviezen van de behandelende artsen, psychotherapie geen oplossing zou kunnen bieden, en hiermee ingaand tegen de visie van veel andere artsen en ook afbreuk doend aan hun dagdagelijks werk.

De arts-adviseur gaat verder in zijn betoog door te stellen alsof suicide louter speculatief zou zijn, dit zonder enig persoonlijk onderzoek, hetgeen ten zeerste tegen de borst stoot gezien de toch wel zeer ernstige gevolgen die aan een gebeurlijke vergissing van zijnentwege kunnen verbonden zijn, weze het effectief plegen van suicide.

Er is duidelijk sprake van standaardargumentatie, doch eigenlijk standaard blote beweringen van de arts-adviseur, zonder enige ondersteuning door medisch bronnenmateriaal, of nog enig persoonlijk onderzoek.

Het "advies" van de arts-adviseur kan dan ook geenszins doorgaan als een afdoende motivering voor weigering der aanvraag van verzoekster.

Er wordt geen enkel afdoend advies gegeven noch gemotiveerd in de bestreden beslissing of en waarom er geen sprake zou zijn van een ziekte die hetzij een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit.

Wel integendeel, er wordt zomaar uitgegaan van een gelijkschakeling, waarbij het vaststellen dat er geen gevaar is voor het leven, onmiddellijk wordt gelijkgesteld als geen gevaar voor de fysieke integriteit.

Dergelijke gelijkschakeling stelt de tweede hypothese gelijk aan de eerste hypothese en holt volledig het toepassingsgebied van de tweede hypothese uit.

Tevens wordt ten onrechte al te gemakkelijk overgegaan tot de bewering dat geen sprake kan zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf en dit op basis van het feit dat volgens de arts-adviseur elke behandeling van PTSS eigenlijk overbodig is en er maar gewacht moet worden tot alles in orde komt.

Dergelijk standpunt gaat in tegen de gangbare medische praktijk waarbij behandeling van PTSS wel als belangrijk en noodzakelijk wordt geacht en waarbij er geen de minste weerlegging van de voorgelegde medische attesten is terug te vinden tenzij dan de eenzijdige beweringen van de arts-adviseur in kwestie.

Het stoot werkelijk tegen de borst dat de arts-adviseur zelf geen enkel onderzoek heeft verricht en zich beperkt heeft tot het onderzoeken van stukken uit 2012 en hierop zijn advies te baseren twee jaar later, met de bewering dat dat tal van stukken niet voorliggen.

De arts-adviseur had zelf desnoods de nodige stukken dienen op te vragen zoniet dan alleszins zelf het nodige onderzoek dienen te doen.

Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing het toepassingsgebied van art. 9 TER § 1 VW beperkt tot de eerste hypothese, weze personen die lijden aan een ziekte die een onmiddellijk gevaar uitmaken voor het leven van de persoon, terwijl er hetzij geen enkel onderzoek is gebeurd naar de overige hypothesen voorzien in dit artikel hetzij deze zomaar gelijkgeschakeld worden met de eerste hypothese door deductie.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1 VW op basis van de eenzijdige en niet ondersteunde impliciete bewering alsof elke behandeling van PTSS niet noodzakelijk is, minstens de bewering in strijd met de voorliggende stukken dat een dergelijke PTSS zelfs onbehandeld geen risico zou inhouden, is dan ook niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerdelijk gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Ten onrechte worden bepaalde categorieën van personen die nochtans vermeld staat in de wettekst van voormeld artikel, door de bestreden beslissing zomaar uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij zeer vaag en onvoldoende is en verzoekers niet toelaten te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Het valt op dat het medisch advies vooral een juridische inhoud heeft.

Dergelijke uitholling van het toepassingsgebied van art. 9 TER VW kan niet aanvaard worden.

Indien dergelijke uitholling wél aanvaard wordt, volstaat het voor elke arts-adviseur om zonder enig onderzoek van de medische toestand in concreto en zonder enige vermelding van bronnenmateriaal, alle aanvragen wegens PTSD af te wijzen omdat alles toch vanzelf zal genezen en dit in strijd met de bevindingen dagdagelijks van zijn collega's dat behandeling wél behoeft en niet-behandeling grote nadelige gevolgen inhoudt."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;*
- de materiële motiveringsplicht,*
- het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de argumentatie in b volledig nietszeggend zou zijn en niet afdoende. Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing werd genomen zonder diepgaand onderzoek, en niet onderbouwd is door medisch bronnenmateriaal of persoonlijk onderzoek.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geenszins worden aangenomen.

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder vooreerst gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk is.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)" (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris de medische stukken van verzoekende partij overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekende partij ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft de medische getuigschriften die verzoekende partij heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekende partij ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

In het medisch advies van 09.05.2014 wordt door de arts-adviseur het volgende gesteld:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 09.07.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift dd. 5/6/2012 en 5/9/2012 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor het leven of haar fysieke integriteit. De beschreven aandoening, daarbij inbegrepen de psychosomatische en anxiodepressieve klachten houden actueel zelfs onbehandeld geen enkel reëel risico in voor het leven, de fysieke integriteit van betrokkene. Evenmin is er een gevaar op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Geen enkel bewijs van majeure depressie of zwarte gedachten wordt neergelegd. Niets wijst erop dat betrokkene niet zou kunnen reizen. Er waren geen hospitalisaties of acute opstoten.

Ook wijst geen enkel medisch stuk er objectief op dat ze een risico zou lopen op suicide en geen enkel objectief onderzoek wijst hier op een verhoogd risico. En er waren ook geen hospitalisaties in dat verband.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel." (onderlijning en vetschrift toegevoegd)

Gezien voormeld advies heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag van verzoekende partij geheel terecht en overeenkomstig artikel 9ter §3, 4° van de wet, onontvankelijk verklaard.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoekende partij stelt dat het advies van de arts-adviseur steunt op eenzijdige beweringen die niet door medisch bronnenmateriaal worden ondersteund.

Verweerder laat ter zake gelden dat nergens in art. 9ter Vreemdelingenwet wordt bepaald dat de arts-adviseur naar medisch bronnenmateriaal dient te verwijzen bij het geven van een advies, en dit geldt des te meer nu de concrete inhoud van dit advies ook niet wordt betwist, of a fortiori weerlegd door verzoekende partij.

In de voorbereidende werken (Wetsontwerp tot wijziging van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/1, p. 34-36) wordt betreffende de beoordeling door de arts-adviseur het volgende gesteld:

"De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar- geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. De ambtenaar-geneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen. Indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene - bijv. de betrokken medische attesten wijzen op een kankerpatiënt in terminale fase - zou het mensonterend zijn om betrokkene nog te gaan onderwerpen aan bijkomende onderzoeken. In dit geval is het ook overbodig om het bijkomend advies van deskundigen te gaan inwinnen. Het is evenmin nodig om betrokkene te gaan onderzoeken of het advies van deskundigen te gaan inwinnen indien niet duidelijk is wat de medische situatie is van betrokkene, maar vaststaat dat de situatie niet ernstig is (bijv. het medisch attest vermeldt dat betrokkene twee dagen het bed moet houden).

In het tegenovergesteld geval, namelijk indien het attest vermeldt dat betrokkene gedurende lange tijd bedlegerig is, maar het niet duidelijk is wat zijn precieze medische toestand is, is onderzoek van betrokkene wel aangewezen." (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Uit de wettekst van art. 9ter §1 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 en uit de toelichting in de voorbereidende werken, blijkt onbetwistbaar dat de beoordeling van de door de vreemdeling voorgelegde medische attesten toekomt aan de arts-adviseur, die volledig vrij wordt gelaten:

- in zijn beoordeling / appreciatie van de medische elementen (waarbij de eed van Hippocrates geldt),*
- in zijn beoordeling of hij aan de hand van de voorgelegde gegevens een advies kan verschaffen aan de gemachtigde van de Staatssecretaris (hetgeen ook blijkt uit het gebruik van het begrip 'kan bijkomend advies inwinnen', 'indien hij dat noodzakelijk acht').*

Verweerder merkt hierbij op dat de arts-adviseur belast is met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. Zijn taak is om na te gaan of de betrokken vreemdeling lijdt aan een ziekte die ziekte kennelijk beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Aldus heeft de arts-adviseur in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet én artikel 3 EVRM (zie infra) een specifieke controletaak, die uiteraard volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling.

"De eerste wijziging heeft als doel om de ontvankelijkheidsvoorwaarde te verstrengen en op die manier oneigenlijk gebruik tegen te gaan.

Het betreft meer bepaald de tussenkomst van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken in de ontvankelijkheidsfase. Deze "medische filter" laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de DVZ-arts in een advies vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. Zal rekening worden gehouden met de geschiktheid van de persoon om zich te verplaatsen. Dergelijk advies van de geneesheer kan sneller worden geproduceerd dan een advies ten gronde. Bovendien heeft deze "medische filter" een belangrijk ontradend effect aangezien het attest van immatriculatie voortaan enkel zal worden afgegeven aan ernstige zieken voor wie de procédure werkelijk bedoeld is. " {Parl. St. Kamer, 2011-2012, DOC 53-1824, p. 4)

Verzoekende partij uit vage kritiek op de inhoud van het advies, maar slaagt er niet in de vaststelling te weerleggen dat er überhaupt geen bewijs voorligt van een majeure depressie of zwarte gedachten.

Uit het medisch advies dd. 09.05.2014 blijkt dat de arts-adviseur het medische dossier van de verzoekende partij, en de daadwerkelijk door haar voorgelegde medische stukken, op nauwkeurige en zorgvuldige wijze heeft onderzocht, doch heeft vastgesteld dat de ingeroepen aandoening niet voldoende ernstig is, en niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Het loutere feit dat de arts-adviseur een andere mening is toegedaan dan de behandelende geneesheer van de verzoekende partij, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de in casu bestreden beslissing. Terwijl tevens moet worden benadrukt dat de arts-adviseur geenszins gehouden is uitdrukkelijk te motiveren om welke redenen hij desgevallend afwijkt van de voorgelegde medische documenten.

Zie:

"Dienaangaande dient de Raad op te merken dat noch de formele motiveringsplicht, noch artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de ambtenaar-geneesheer verplicht om in zijn advies een uitleg te verstrekken waarom hij afwijkt van de medische documenten. De ambtenaar-geneesheer heeft enkel de in artikel 9ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet vermelde verplichting. " (R.v.V. nr. 115.598 dd. 12.12.2013)

En ook:

"2.7. Het staat de ambtenaar-geneesheer die de verweerder adviseerde evenwel uiteraard vrij om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de behandelend geneesheer. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet wel in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het betreft hier evenwel een mogelijkheid - en geen verplichting - voor de ambtenaar-geneesheer (cf. ook Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 35). Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de door de aanvrager neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Er zijn evenmin wettelijke bepalingen die voorschrijven dat de ambtenaar-geneesheer dezelfde specialisatie dient te hebben als de artsen die de voorgelegde medische attesten hebben ondertekend. Kortom: de ambtenaar-geneesheer kan zich in zijn advies beperken tot het verwijzen naar de medische getuigschriften die door de aanvrager zijn neergelegd en het is op zich niet onzorgvuldig om zijn beoordeling van de ziekte enkel op de voorgelegde attesten te steunen. " (R.v.V. nr. 120 673 van 14 maart 2014; zie ook R.v.V. nr. 124.312 van 21 mei 2014)

Ook de kritiek van verzoekende partij als zou de arts-adviseur de verzoekende partij aan bijkomend individueel medisch onderzoek hebben moeten onderwerpen kan niet worden aangenomen, gelet op het feit dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geenszins een dergelijke verplichting behelst.

Het berust bij de discretionaire bevoegdheid van de arts-adviseur om te beslissen om verzoekende partij al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen, doch in casu heeft deze dit kennelijk niet nodig geacht om tot een deugdelijke beslissing te komen.

Zie diensomtrek:

"De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoekster bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinéa voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. " (R.v.V.nr. 41 432 van 7 april 2010)

"Het feit dat de verzoekster heeft aangeboden om in te gaan op iedere contactname van de ambtenaar-geneesheer, impliceert zoals de verweerder terecht opmerkt niet dat de ambtenaar-geneesheer hierop moet ingaan. " (R.v.V. nr.91.381 dd. 19.11.2012)

"het mogelijk gegeven dat verzoeker aanbood om een medisch onderzoek te ondergaan en nadere toelichting te verschaffen aangaande zijn medische situatie maakt niet dat de arts- adviseur wiens advies de verwerende partij gevraagd heeft, verplicht is hierop in te gaan. " (R.v.V. nr. 96.119 dd. 30.01.2013)

Terwijl de bestreden beslissing en het advies (dat geacht wordt onlosmakelijk deel uit te maken van de motieven van de bestreden beslissing) de specifieke situatie van de verzoekende partij behandelen, daar waar wordt gewezen op de door verzoekende partij voorgelegde attesten en waar met betrekking tot deze attesten een individueel advies wordt verstrekt door de arts-adviseur. Er is geenszins sprake van een 'stereotiepe' beslissing.

Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nrs. 164.171, 27 oktober 2006 en 172.821, 27 juni 2007).

In zoverre de verzoekende partij in haar eerste middel opwerpt dat het "opvalt dat het medisch advies vooral een juridische inhoudt heeft" laat verweerder gelden dat niet kan worden ingezien waarop de verzoekende partij haar kritiek betrekking heeft. Immers betreft de enige juridische verwijzing in het advies de vaststelling dat de aandoening kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door het medisch advies dd. 09.05.2014 zou worden uitgehouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). In de mate dat de verzoekende partijen de schending aanvoeren van "de beginselen van behoorlijk bestuur" moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat de verzoekende partijen nalaten hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

3.1.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)”

Aldus blijkt uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1, eerste lid, vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister is aangesteld en dat de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen.

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Te dezen wordt in het advies van de arts-adviseur van 9 mei 2014 het volgende gesteld:

“(…)”

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 5/6/2012 en 5/9/2012 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor het leven of haar fysieke integriteit. De beschreven aandoening, daarbij inbegrepen de psychosomatische en anxiodepressieve klachten

houden actueel zelfs onbehandeld geen enkel reëel risico in voor het leven, de fysieke integriteit van betrokkene. Evenmin is er een gevaar op een onmenselijke of vernederende behandeling. Geen enkel bewijs van majeure depressie of zwarte gedachten wordt neergelegd. Niets wijst erop dat betrokkene niet zou kunnen reizen. Er waren geen hospitalisaties of acute opstoten. Ook wijst geen enkel medisch stuk er objectief op dat ze een risico zou lopen op suicide en geen enkel objectief onderzoek wijst hier op een verhoogd risico. En er waren ook geen hospitalisaties in dat verband.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. (...)"

Dit medisch advies, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat onder gesloten omslag samen met deze beslissing aan de verzoekende partijen werd overhandigd, dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing. In het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient dan ook te worden nagegaan of er voldoende feitelijke gronden bestaan voor de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer en of er op grond van zijn vaststellingen al dan niet in redelijkheid kon worden besloten dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Immers, indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag.

Te dezen werpen de verzoekende partijen op dat er enkel advies wordt verstrekt “op basis van eenzijdige blote beweringen die in gene mate door enig medisch bronnenmateriaal ondersteund worden”. Vooreerst wordt erop gewezen dat uit het advies van de arts-adviseur van 9 mei 2014 blijkt dat deze laatste heeft vastgesteld dat er “actueel zelfs onbehandeld geen enkel reëel risico (is) (...) voor het leven”, nu “(g)een enkel bewijs van majeure depressie of zwarte gedachten wordt neergelegd”, niets “erop (wijst) dat betrokkene niet zou kunnen reizen”, er “geen hospitalisaties of acute opstoten (waren)”, “geen enkel medisch stuk er (objectief) op (wijst) dat ze een risico zou lopen op suicide en geen enkel objectief onderzoek (...) hier op een verhoogd risico (wijst)” en er “ook geen hospitalisaties (waren) in dat verband”. Deze vaststellingen worden door de verzoekende partijen niet *in concreto* betwist. Wanneer een controlearts een medische analyse doorvoert, vermag hij ook uit te gaan van zijn eigen professionele ervaring en kennis. Hij dient daarbij niet steeds elke vaststelling die hij in een individueel geval doet of elke conclusie die hij trekt nader toe te lichten of te verantwoorden door te verwijzen naar studies die in de medische sector algemeen aanvaard zijn. Het loutere feit dat een bepaalde zienswijze met betrekking tot een gezondheidsprobleem niet algemeen aanvaard zou zijn impliceert ook niet dat deze incorrect is. De visie van de arts die de eerste verzoekster zelf consulteerde is overigens ook niet ondersteund door enig medisch bronnenmateriaal.

Voorts laten de verzoekende partijen gelden dat de bewering van de arts-adviseur dat alles wel vanzelf zal opgelost worden afbreuk doet aan de psychotherapie, de psychologie en de algemene geneeskunde in die zin dat deze bewering in strijd is met de adviezen van de behandelende artsen en afbreuk doet aan hun dagelijks werk. Zij laten evenwel na de concrete vaststellingen van de arts-adviseur die hem hebben doen besluiten dat de beschreven aandoening zelfs onbehandeld geen enkel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene en dat er evenmin een gevaar is voor een onmenselijke of vernederende behandeling, met name dat er “(g)een enkel bewijs van majeure depressie of zwarte gedachten wordt neergelegd”, dat niets “erop (wijst) dat betrokkene niet zou kunnen reizen”, dat er “geen hospitalisaties of acute opstoten (waren)”, dat “geen enkel medisch stuk er objectief op (wijst) dat ze een risico zou lopen op suicide” en “geen enkel objectief onderzoek wijst (...) op een verhoogd risico” en er “ook geen hospitalisaties in dat verband (waren)”, te weerleggen of te ontkrachten. Voorts tonen de verzoekende partijen niet aan – en uit de door hen ter staving van hun aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt ook niet – dat de eerste verzoekster ten tijde van de bestreden beslissing psychotherapie volgde. Aldus maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de arts-adviseur op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn advies is gekomen.

De verzoekende partijen voeren aan dat de arts-adviseur in zijn advies van 9 mei 2014 zonder persoonlijk onderzoek van de verzoekster opwerpt dat het risico op suicide louter speculatief zou zijn. Zij

menen dat er dan ook duidelijk sprake is van een standaardargumentatie. Vooreerst wordt er op gewezen dat uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Van enige verplichting om de betrokkene aan een fysiek onderzoek te onderwerpen, is dan ook geen sprake. Het behoort bijgevolg tot de discretionaire bevoegdheid van de arts-adviseur om te oordelen of hij het nodig acht om de eerste verzoekster aan een bijkomend fysiek medisch onderzoek te onderwerpen. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus evenzeer toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Het behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens het in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vermelde risico. De Raad kan deze beoordeling niet overdoen, maar deze enkel onwettig bevinden wanneer zij zou getuigen van een kennelijk onredelijk handelen of wanneer bij de medische beoordeling essentiële elementen uit het dossier zouden zijn miskend. De verzoekende partijen tonen zulks echter niet aan. Zij beperken zich in het verzoekschrift tot een theoretische en algemene kritiek zonder *in concreto* aan te tonen dat de arts-adviseur, door op grond van de door hen aangeleverde medische attesten, zonder daarbij de eerste verzoekster fysiek te onderzoeken, te stellen dat *“geen enkel medisch stuk er objectief op (wijst) dat ze een risico zou lopen op suicide”*, dat *“geen enkel objectief onderzoek wijst (...) op een verhoogd risico”* en er *“ook geen hospitalisaties in dat verband (waren)”*, een kennelijk onredelijke of onjuiste medische beoordeling zou hebben gemaakt van de medische problematiek van de eerste verzoekster.

De verzoekende partijen betogen verder dat er te gemakkelijk wordt van uitgegaan dat er geen risico is op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst op basis van de vaststelling dat de arts-adviseur *“elke behandeling van PTSS eigenlijk overbodig”* acht. Uit het advies van de arts-adviseur van 9 mei 2014 blijkt evenwel niet dat hij *“elke behandeling van PTSS overbodig acht”*. Noch in het medisch advies, noch in de door de verzoekende partijen aan het bestuur voorgelegde standaard medische getuigschriften van 5 juni 2012 en 5 september 2012 wordt gewag gemaakt van een post-traumatisch stress syndroom. De verzoekende partijen voeren dan ook niet dienstig aan dat het standpunt van de arts-adviseur *“in(gaat) tegen de gangbare medische praktijk waarbij behandeling van PTSS wel als belangrijk en noodzakelijk wordt geacht”*.

Het betoog van de verzoekende partijen dat het hen tegen de borst stoot dat de arts-adviseur zich beperkt heeft tot het onderzoeken van stukken uit 2012 waarop hij zijn advies twee jaar later baseert *“met de bewering dan dat tal van stukken niet voorliggen”*, mist feitelijke grondslag. De arts-adviseur heeft immers nergens in zijn advies van 9 mei 2014 gesteld dat *“tal van stukken niet voorliggen”*. Bovendien komt het de verzoekende partijen toe om aan de hand van recente medische attesten aan te tonen dat zij lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijven. Uit artikel 9ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de vreemdeling samen met zijn aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft dient over te maken, zodat de verzoekende partijen niet dienstig kunnen aanvoeren dat de arts-adviseur de nodige stukken diende op te vragen.

Voorts werpen de verzoekende partijen op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd uitgehold doordat niet alle hypothesen werden onderzocht.

In zoverre zij voorhouden dat de arts-adviseur niet is nagegaan of de ziekte van de eerste verzoekster een reëel risico inhoudt voor haar fysieke integriteit, wordt erop gewezen dat de arts-adviseur in zijn advies van 9 mei 2014 expliciet heeft vermeld dat de beschreven aandoening geen enkel reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit. De verzoekende partijen tonen ook niet aan dat de psychische problemen van de eerste verzoekster op zich enige weerslag zouden hebben op haar fysieke integriteit bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

In zoverre zij voorhouden dat de arts-adviseur heeft nagelaten om te onderzoeken of er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven, wordt erop gewezen dat de arts-adviseur in zijn advies van 9 mei 2014 overweegt dat *“(d)e beschreven aandoening, daarbij inbegrepen de psychosomatische*

en anxiodepressieve klachten (...) actueel zelfs onbehandeld geen enkel reëel risico in(houden) voor het leven, de fysieke integriteit" en dat er evenmin "een gevaar (is) op een onmenselijke of vernederende behandeling". Gelet op de vaststelling dat ook zonder behandeling er actueel geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit en er evenmin een risico is voor een onmenselijke of vernederende behandeling diende de arts-adviseur niet te onderzoeken of er een adequate behandeling bestaat in het land van herkomst. Ook de tweede hypothese is aldus onderzocht.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

3.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.1.3.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:
"(...)".*

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

*Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:
"(...)".*

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die totaal ten onrechte beweert dat alles wel vanzelf zal genezen, er geen noodzaak is tot behandeling, en er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gratuité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Er kan en mag niet aanvaard worden dat het toepassingsgebied van art. 9 TER VW wordt verengd tot personen die terminaal ziek zijn en maar korte tijd meer te leven hebben, doch integendeel het volledig toepassingsgebied van art. 9 TER VW, zoals duidelijk omschreven in dit artikel, niet enkel wordt geëerbiedigd doch tevens telkens ook in al zijn aspecten effectief wordt onderzocht, quod non in casu.

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

Verwerende partij put zich werkelijk uit in argumentaties om toch maar niets te moeten onderzoeken, waardoor het toepassingsgebied verengd wordt tot een onderzoek of er levensgevaar is en voor het overige door deducties wordt gesteld dat art. 9 TER VW niet kan ingeroepen worden.

De arts-adviseur van verwerende partij zou moeten onderzoeken en motiveren waarom er volgens hem/haar geen gevaar is voor de fysieke integriteit, in tegenstelling tot hetgeen gesteld in het voorgelegde medisch attest, en waarom er volgens hem geen probleem is met terugkeer.

Zolang verwerende partij zich verschuilt achter blote beweringen om toch maar niets te moeten onderzoeken, is het duidelijk dat zij niet voldoet aan haar zorgvuldigheidsverplichting evenals motiveringsplicht."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9ter, van de Vreemdelingenwet;
- de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij herhaalt in haar tweede middel haar kritiek als zou de arts-adviseur onvoldoende haar situatie hebben onderzocht. Zij beweert dat behandeling noodzakelijk is en stelt dat de aanvraag op stereotiepe wijze werd beantwoord.

De kritiek van verzoekende partij vormt aldus een herhaling van haar kritiek geuit bij het eerste middel. Er worden geen nieuwe of andere elementen aangehaald.

Verweerder verwijst dan ook naar haar repliek op het eerste middel, die zij alhier brevitatis causa niet nodeloos zal herhalen.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekende partijen ingediende aanvraag onontvankelijk is, nu "(u)it het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 09.05.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) (...) kennelijk niet (blijkt) dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft". In het genoemd advies van de arts-adviseur van 9 mei 2014, dat onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissing aan de verzoekende partijen werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt toegelicht dat uit de standaard medisch getuigschriften van 5 juni 2012 en 5 september 2012 blijkt dat "(d)e beschreven aandoening (...) actueel zelfs onbehandeld geen enkel reëel risico in(houdt) voor het leven, de fysieke integriteit" en dat er evenmin "een gevaar (is) op een onmenselijke of vernederende behandeling", nu er "(g)een enkel bewijs van majeure depressie of zwarte gedachten wordt neergelegd", niets "erop (wijst) dat betrokkene niet zou kunnen reizen", er "geen hospitalisaties of acute opstoten (waren)", "geen enkel medisch stuk er objectief op (wijst) dat ze een risico zou lopen op suicide en geen enkel objectief onderzoek wijst (...) op een verhoogd risico" en er "ook geen hospitalisaties (waren) in dat verband".

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing (en het advies waarnaar in die beslissing wordt verwezen) worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, *quod non in casu*, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)”

Voor zover de verzoekende partijen aanvoeren dat “duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn” en dat er niet “kan en mag (...) aanvaard worden dat het toepassingsgebied van art. 9 TER VW wordt verengd tot personen die terminaal ziek zijn en maar korte tijd meer te leven hebben”, wordt er op gewezen dat noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het advies van de arts-adviseur van 9 mei 2014 waarop de bestreden beslissing gesteund is, blijkt dat een dergelijke toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gemaakt wordt. In tegendeel, uit het advies van de arts-adviseur van 9 mei 2014 blijkt dat deze heeft vastgesteld dat de aandoening van de eerste verzoekster geen reëel risico inhoudt voor haar leven noch voor haar fysieke integriteit en dat er evenmin een gevaar is op een onmenselijke of vernederende behandeling. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig voorhouden als zouden niet alle aspecten van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet effectief onderzocht zijn.

In het medisch advies oordeelt de arts-adviseur dat “(d)e beschreven aandoening, daarbij inbegrepen de psychosomatische en anxiodepressieve klachten (...) actueel zelfs onbehandeld geen enkel reëel risico in(houdt) voor het leven, de fysieke integriteit van betrokkene” en dat er “(e)venmin (...) een gevaar (is) op een onmenselijke of vernederende behandeling”. De verzoekende partijen slagen er niet in deze vaststelling *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten, zodat niet wordt ingezien waarom de

verwerende partij nog diende na te gaan of de eerste verzoekster in haar land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen laten gelden, beperkt de arts-adviseur zich niet *“tot blote beweringen om toch maar niets te moeten onderzoeken”*, doch steunt hij zich op concrete vaststellingen, met name dat *“(g)een enkel bewijs van majeure depressie of zwarte gedachten wordt neergelegd”*, dat niets *“erop (wijst) dat betrokkene niet zou kunnen reizen”*, dat er *“geen hospitalisaties of acute opstoten (waren)”*, dat *“geen enkel medisch stuk er objectief op (wijst) dat ze een risico zou lopen op suicide en geen enkel objectief onderzoek wijst (...) op een verhoogd risico”* en er *“ook geen hospitalisaties in dat verband (waren)”*, die door de verzoekende partijen niet worden betwist.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3.3. Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“In het verzoekschrift tot het bekomen van medische regularisatie werd expliciet op basis van het gevoegde standaard medisch getuigschrift geargumenteed dat in het geval de behandeling zou worden stopgezet, dit leidt tot een verergering van de toestand.

Het is niet omdat er door behandeling geen sprake is van direct levensbedreigende aandoening, dat er bij stopzetting van de behandeling geen sprake zou kunnen zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het is om die reden dat heel specifiek dient onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr.82.698 dd. 05.10.1999).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 09.05.2014.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig afdoend standpunt heeft ingenomen dienaangaande, doch zich beperkt heeft tot het stellen dat alles overbodig en onnodig is, blote beweringen waarmee elke aanvraag zomaar kan afgewezen worden.

Dat in casu bovendien expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling er sprake zal zijn van een algemene verslechtering der medische toestand, zodat er alleszins door de adviserend geneesheer tevens standpunt diende ingenomen te worden waarom het één en ander niet correct zou zijn en welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat echter niet gebeurd is.

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoeker een neutraal gegeven zou zijn voor zijn ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoeker aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoekster, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en er tevens geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van niet-behandeling van de aandoening van verzoekster, én er tenslotte geen adequate behandeling voorhanden is, minstens deze niet toegankelijk is voor verzoekster, in het land van herkomst, minstens hier geen uitspraak is over gedaan door de adviserend geneesheer, is er manifeste schending van art. 9 TER VW;"

3.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;*
- de materiële motiveringsplicht;*
- het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur;*
- artikel 3 EVRM.*

De verzoekende partij meent dat er onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar de gevolgen van een terugkeer naar het land van herkomst, en meer bepaald de evolutie van de pathologie na een terugkeer.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen andermaal niet worden aangenomen.

Verweerder benadrukt andermaal dat de arts-adviseur de medische stukken die verzoekende partij heeft voorgelegd, heeft beoordeeld doch heeft vastgesteld dat er geen sprake was van een ziekte in de zin van artikel 9ter § 1 van de wet.

De arts-adviseur heeft uitdrukkelijk geadviseerd dat er geen sprake is van een ziekte als bedoeld in art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet, en dit ook niet bij eventuele afwezigheid van behandeling in het land van herkomst.

Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar kritiek als zouden de gevolgen van een terugkeer onbesproken zijn gelaten.

Een verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst diende dan ook niet te worden uitgevoerd.

Verweerder wijst ten andere nog op volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Nu ook op dit punt de ambtenaar-geneesheer van oordeel was dat de beschreven depressie geen bedreiging inhoudt voor verzoekers leven of fysieke integriteit en, nu ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf deze aandoening spontaan in gunstige zin evolueert en de behandeling door middel van psychofarmaca louter symptomatisch en dus niet essentieel is. er evenmin een reëel risico blijkt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf blijkt niet dat een onderzoek zich opdrong van de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf. De ambtenaar-geneesheer oordeelde immers dat ook zonder behandeling deze aandoening geen aanleiding zal geven tot een risico in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet." (R.v. V. nr. 118 486 van 6 februari 2014)

Om dezelfde redenen kan ook het derde middel van de verzoekende partij niet worden aangenomen.

Terwijl de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat er ter zake sprake kan zijn van een schending van art. 3 EVRM, zeker nu de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeker concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.3.1. In zoverre de verzoekende partijen de schending aanvoeren van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” kan worden verwezen naar wat *supra*, onder punt 3.1.3.1., reeds werd uiteengezet.

3.3.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

3.3.3.2.1. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)”

De verzoekende partijen werpen op dat de arts-adviseur geen standpunt heeft ingenomen in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland, hetgeen ten eerste van

belang is aangezien er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Vooreerst blijkt uit het advies van de arts-adviseur van 9 mei 2014 dat “(d)e beschreven aandoening, daarbij inbegrepen de psychosomatische en anxiodepressieve klachten (...) actueel zelfs onbehandeld geen enkel reëel risico in(houdt) voor het leven, de fysieke integriteit” en dat er “(e)venmin (...) een gevaar (is) op een onmenselijke of vernederende behandeling”. Gelet op de vaststelling dat ook zonder behandeling er actueel geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de eerste verzoekster en er evenmin een risico is voor een onmenselijke of vernederende behandeling diende de arts-adviseur niet te onderzoeken of er een adequate behandeling bestaat in het land van herkomst. Voorts gaan de verzoekende partijen eraan voorbij dat ingevolge artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een vreemdeling slechts gemachtigd wordt tot een verblijf indien hij op zodanige wijze “lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”. Er wordt niet ingezien waarom de arts-adviseur bij de beoordeling van dit risico *in casu* rekening diende te houden met de mogelijke evoluties van de aandoening na een terugkeer. Vooreerst brengen de verzoekende partijen geen elementen aan die op een dergelijke evolutie zouden wijzen en is een dergelijke evolutie, evenals hun betoog, aldus zeer hypothetisch. Bovendien staat het de verzoekende partijen vrij om bij een eventuele verergering van de aandoening van de eerste verzoekster na hun terugkeer een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op deze gronden in te dienen.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door “zeer uitzonderlijke omstandigheden”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk).

In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zou gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard. Desalniettemin specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak D. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin een overlijden imminent is, er ook nog “andere uitzonderlijke gevallen” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk).

Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verijnd dat onder “andere uitzonderlijke gevallen” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het

EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Papashvili tegen België).

Te dezen maken de verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk dat zij zich in een van de hierboven genoemde situaties bevinden.

Bovendien wordt met de thans bestreden beslissing enkel uitspraak gedaan over de aanvraag om een machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Vermits met de bestreden beslissing geen uitspraak is gedaan over een verwijderingsmaatregel, kunnen de verzoekende partijen geen schending van artikel 3 van het EVRM als dusdanig inroepen (RvS 13 januari 2016, nr. 233.458).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.3.5. Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN